

ES VA ORIGINAR UN DEBAT

de les homilies de sant JOAN CRISÒSTOM

«Bernabé volia endur-se amb ell Joan, l'anomenat Marc; però Pau trobava que no se l'havien d'endur, ja que se'ls havia separat des de Pamfília i no els havia acompanyats en l'obra. Aleshores es va originar una tibantor, fins al punt que es van separar l'un de l'altre. Bernabé va prendre Marc, i féu vela cap a Xipre. Pau s'escollí Siles i va partir, encomanat pels germans a la gràcia del Senyor».

També en els profetes apareixen sentiments i caràcters diversos: Elies era notable per la seva severitat, Moisès per la seva mansuetud. Aquí, Pau sembla sobresortir per la seva vivacitat. Però, en darrer terme, de què es tractava sinó d'una cosa sense importància? D'altra banda, no va portar cap conseqüència, va ser fins i tot un bé la separació d'aquests dos Apòstols capaços tots dos d'evangelitzar nacions senceres. A més, si no hagués succeït aquest incident, difícilment haurien consentit a separar-se. El que és veritablement admirable, és que Lluç no hagi silenciats aquest fet.

Si s'havien de separar, em direu, haurien hagut de fer-ho sense debat previ. Aquest debat no fa res més que posar en relleu allò que hi havia d'humà en els Apòstols. Per al Crist, calia que fos així: amb quanta més raó ho calia per als Apòstols! A més, un debat no és res dolent en ell mateix, sobretot quan versa sobre assumptes semblants, i quan és autoritzat per justes raons. Si l'un o l'altre dels Apòstols s'hagués encolerit per tal de reivindicar un interès o una glòria particular, el blasmaríem amb raó; però des del moment en què l'un i l'altre no es proposen sinó il·luminar-se mútuament, ¿quin mal hi ha que cadascun segueixi un camí diferent? La intel·ligència humana els inspirava en moltes circumstàncies: no eren ni de fusta ni de pedra. En aquesta ocasió, Pau exposa els seus greuges i manté els drets d'allò que ell creu la veritat. Encara que la seva humilitat el menava a tractar amb deferència Bernabé, que tan sovint havia compartit els seus treballs, tanmateix no el respectava fins al punt de sacrificar, per tal de ser-li agradable, allò que ell creia un deure.

Quin dels dos tenia la raó, no ens toca a nosaltres de decidir-ho. El que sí que descobrim en aquest desacord, és un designi providencial, ja que altrament alguns pobles haurien rebut la visita dels Apòstols i d'altres no. D'altra banda, en aquesta conjuntura caldria observar menys el punt pel qual els Apòstols es dividiren, que els punts sobre els quals estaven d'acord; al cap i a la fi, la seva separació no va fer sinó produir un bé molt més considerable.

¿Creurem que es varen separar enemics l'un de l'altre? Lluny de nosaltres aquest pensament; en les seves cartes, Pau no para de fer lloances de Bernabé. «Es va originar un debat», diu l'historiador sagrat, no una divisió, no una enemistat. El debat va arribar a un punt que se separaren; tenien raó de fer-ho. Al meu parer, la seva separació fou un acte de profunda saviesa. Plagui a Déu, que entre nosaltres, no hi hagi sinó separacions d'aquestes, la conseqüència de les quals no seria més que la difusió del Regne de Déu!